

бъха резултатъ на моитѣ обществени предприятия“. И той се пита: не би ли могълъ да си извоюва, при толкова дарби на ума и толкова енергия на духа, едно по-завидно социално положение, което ще му позволи да живѣе напълно независимо? Дойде ли къмъ това важно съображение и ламтежътъ му да разшири знанията си, да изгради здраво своята житейска философия, — решението да изостави досегашния си пжтъ и да потърси университета ще бжде окончателно взето. Егоистъ той не е билъ никога, но и жертвитѣ му за народното дѣло сж надхвърлили всѣка мѣра на себеотрицание. Схващайки колко безцелно е „да изложи на безполезна губене останалото не много време отъ живота си въ напразно положенъ трудъ“, той намисля да поживѣе другаде и по другъ начинъ — помнейки винаги мѣдрата поговорка: „Преди всичко погрижи се за себе си!“ И като се сбогува съ всички, заминава да следва тъкмо тамъ въ чужбина, гдето се надява „да изучи по-основно това, което щѣло и него да просвѣти и което считалъ подходно за народнитѣ нужди.“

Селимински ще се е колебаелъ известно време, на кжде да насочи стжпкитѣ си и каква наука да следва. Отначало той мисли за Русия и за филология, вѣрвайки, че тамъ, гдето се подвизава единъ достоенъ и високо зачитанъ отъ него мжжъ като Априлова, и гдето Венелинъ е разкрилъ миналото величие на българитѣ, чийто езикъ и чиито старини е изучавалъ на самото мѣсто, ще намѣри най-сгодно мѣсто за своето образование, въ служба на дълга си къмъ народа и на личнитѣ си интереси. Българската история и българскиятъ езикъ му се струватъ въ края на 30-тѣ години най-важенъ лостъ за извличане на народа ни отъ вѣковната летаргия. И смъртъта на Венелина (1839), която хвърля въ трауръ цѣла мислеща България, изпълва и него съ искрена мжка. Поддавайки се на общия ентузиазъмъ за просвѣта, за книжнина, за пропаганда на исторически и други знания, които могатъ да дадатъ една нова душа и една нова смѣлостъ на българския народъ, той би желалъ да следва славянска филология, и то въ братската славянска страна, гдето сж на лице най-благоприятни условия за това. Но ето че идатъ и съмненията му, когато наблюдава какво вършатъ нѣкои български филолози и книжовници, роби на просташка злоба и болно честолюбие.